

СЕРТИФІКАТ CERTIFICATE

учасника III Міжнародної науково-практичної конференції

"АВІАЦІЯ, ПРОМИСЛОВІСТЬ, СУСПІЛЬСТВО"

Токарчук Д.М.

Ректор ХНУВС

Валерій СОКУРЕНКО

12 травня 2022 р.

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
КРЕМЕНЧУЦЬКИЙ ЛЬОТНИЙ КОЛЕДЖ
НАУКОВИЙ ПАРК «НАУКА ТА БЕЗПЕКА»**

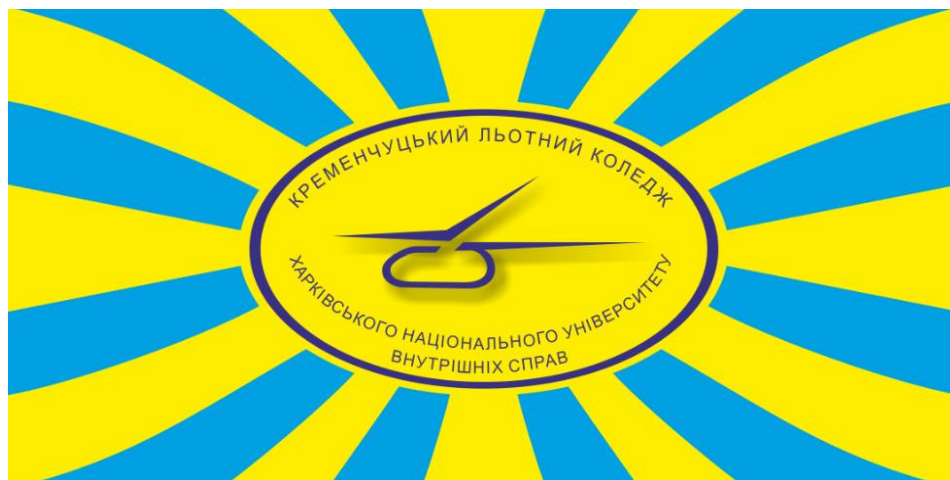

ПРОГРАМА

**III Міжнародної науково-практичної конференції
«АВІАЦІЯ, ПРОМИСЛОВІСТЬ, СУСПІЛЬСТВО»**

12 ТРАВНЯ 2022 РОКУ
КРЕМЕНЧУК 2022

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
КРЕМЕНЧУЦЬКИЙ ЛЬОТНИЙ КОЛЕДЖ
НАУКОВИЙ ПАРК «НАУКА ТА БЕЗПЕКА»**

ПРОГРАМА

**III Міжнародної науково–практичної конференції
«АВІАЦІЯ, ПРОМИСЛОВІСТЬ, СУСПІЛЬСТВО»,**

PROGRAM

**III International Scientific and Practical Conference
«AVIATION, INDUSTRY, SOCIETY»,**

(Посвідчення № 744 від 17.09.2021 р)

**12 травня 2022 року
м. Кременчук**

СКЛАД ОРГАНІЗАЦІЙНОГО КОМІТЕТУ КОНФЕРЕНЦІЇ

Голова

Сокурєнко В. В. – ректор Харківського національного університету внутрішніх справ, генерал поліції третього рангу, доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України, член–кореспондент Національної академії правових наук України, м. Харків, Україна.

Заступники голови

Швець Д. В. – перший проректор Харківського національного університету внутрішніх справ, полковник поліції, доктор юридичних наук, доцент, заслужений працівник освіти України, м. Харків, Україна.

Члени організаційного комітету:

Іларіонов Райчо – ректор Технічного університету, доктор технічних наук, професор, м. Габрово, Республіка Болгарія;

Попов Георгій – ректор Технічного університету, доктор технічних наук, професор, м. Софія, Республіка Болгарія;

Цукан О. М. – помічниця ректора з гендерних питань Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидатка юридичних наук, доцентка, м. Харків, Україна;

Кашуба С. В. – директорка Інституту європейського Вищої школи господарки, м. Бидгощ, Польща;

Андрусевич А. О. – начальник Криворізького коледжу НАУ, доктор технічних наук, професор, м. Кривий Ріг, Україна;

Яковлев Р. П. – директор Кременчуцького льотного коледжу ХНУВС, м. Кременчук, Україна;

Ярошенко В. Б. – перший заступник Голови правління ВАТ «Меридіан» імені С. П. Корольова, м. Київ, Україна;

Сафронов О. М. – директор державного підприємства «Український науково–дослідний інститут вагонобудування», кандидат технічних наук, старший дослідник, м. Кременчук, Україна;

Шиян С. О. – директор КП «Кременчуцьке комунальне автотранспортне підприємство 1628», м. Кременчук, Україна;

Федотьев А. М. – технічний директор ПрАТ «Арсенал телекомбуд», м. Київ, Україна;

Гетьман Ю. Ю. – заступник директора з організації льотної роботи ТОВ «ЕЙР ТАУРУС», м. Кременчук, Україна;

Оскін Р.Г. – фінансовий директор ПрАТ Кременчуцький колісний завод, м. Кременчук, Україна;

Дегтярьов М. О. – головний конструктор державного підприємства «Конструкторське бюро «Південне» імені М.К. Янгеля», м. Дніпро, Україна;

Шагірбай А. Д. – директор центру релігієзнавства Інституту філософії, політології та релігієзнавства, м. Алмати, Республіка Казахстан;

Кириченко А. М. – проректор з науково–педагогічної роботи Центральноукраїнського національного технічного університету, м. Кропивницький, Україна;

Шмельов Ю. М. – заступник директора коледжу з навчально–методичної та виховної роботи Кременчуцького льотного коледжу ХНУВС, кандидат технічних наук, м. Кременчук, Україна;

Сорока М. Ю. – заступник начальника з навчальної, науково–методичної та виховної роботи Льотної академії НАУ, м. Кропивницький, Україна;

Медведєв Олександрс – начальник відділу авіаційного транспорту Інституту транспорту та телекомунікації, доктор технічних наук, професор м. Рига, Латвійська Республіка;

Абламський С. Є. – начальник відділу організації наукової діяльності та захисту інтелектуальної власності, кандидат юридичних наук, доцент, капітан поліції Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків, Україна;

Полховський О. М. – начальник інформаційно–технічного відділу Харківського національного університету внутрішніх справ, полковник поліції, м. Харків, Україна;

Устименко О. С. – начальниця відділу міжнародного співробітництва Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, м. Харків, Україна;

Щербакова І. В. – начальниця відділу зв'язків з громадськістю Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків, Україна;

Музика О. А. – директорка наукової бібліотеки Харківського національного університету внутрішніх справ, полковник поліції, м. Харків, Україна;

Якуб Краус – завідувач кафедри повітряного транспорту Чеського технічного університету, професор, м. Прага, Чехія;

Цзяотун Лі Інчжень – професор транспортного факультету Університету Ланьчжоу, м. Ланьчжоу, Китайська Народна Республіка;

Лелакова Ева – заступник завідувача кафедри англійської мови та літератури, Жилінського університету, м. Жилін, Словацька Республіка;

Сінчук О. М. – професор кафедри автоматизованих електромеханічних систем в промисловості та транспорті Криворізького національного університету, доктор технічних наук, м. Кривий Ріг, Україна;

Синєглазов В. М. – професор кафедри авіаційних комп'ютерно–інтегрованих комплексів Національного авіаційного університету, доктор технічних наук, м. Київ, Україна;

Тамаргазін О. А. – професор кафедри технологій аеропортів Національного авіаційного університету, доктор технічних наук, м. Київ, Україна;

Чорович Сельма – професор кафедри мехатроніки Люблінського університету, доктор технічних наук, м. Любляни, Республіка Словенія;

Шмельова Т. Ф. – професор кафедри аеронавігаційних систем Національного авіаційного університету, доктор технічних наук, м. Київ, Україна;

Лацкова Марта – доцент кафедри англійської мови та літератури Жилінського університету, кандидат філологічних наук (м. Жилін, Словацька Республіка);

Аймухамбетов Т. Т. – старший викладач кафедри релігієзнавства Євразійського національного університету імені Л.М. Гумільова, м. Нур-Султан, Республіка Казахстан;

Максимов Йордан – головний редактор наукового журналу «Известия на Технически университет–Габрово», завідувач кафедри технічної механіки Технічного університету, доктор технічних наук, м. Габрово, Республіка Болгарія.

Секретар:

Глазунова О. О. – наукова співробітниця відділу організації наукової роботи та гендерних питань Кременчуцького льотного коледжу ХНУВС, кандидатка економічних наук, м. Кременчук, Україна.

НАПРЯМКИ РОБОТИ КОНФЕРЕНЦІЇ:

1. Авіаційні системи та комплекси. Авіоніка. Безпілотні літальні апарати.
2. Енергетика, електромеханіка та електроніка.
3. Використання, транспортування та зберігання пально–мастильних матеріалів.
4. Льотна та технічна експлуатація повітряних суден і авіаційних двигунів.
5. Авіаційна та інформаційно–вимірювальна техніка. Сучасні засоби навігації.
6. Авіаційна та ракетно–космічна техніка. Механічна інженерія. Авіаційно–космічні тренажери.
7. Інноваційні методи в науці, техніці та освіті.
8. Екологія, охорона навколишнього середовища та збалансоване природокористування.
9. Сучасне комп’ютерне моделювання, математичні моделі та фізичні процеси.
10. Філологічні та соціально–історичні проблеми суспільства.
11. Сучасні проблеми правової системи України та інших країн світу.
12. Психоемоційна та фізична підготовка фахівців у надзвичайних ситуаціях.
13. Бухгалтерський облік, фінанси та організація торгівлі.
14. Менеджмент, економіка та логістика.
15. Рівні права та можливості: історія, сучасність, перспективи розвитку

РЕГЛАМЕНТ ПРОВЕДЕННЯ КОНФЕРЕНЦІЇ:

1. Пленарне засідання: 10.00 – 12.00.
2. Робота в секціях: 12.00 – 13.00.
3. Підбиття підсумків, схвалення проекту рекомендацій: 13.00 – 14.00.

РЕГЛАМЕНТ РОБОТИ:

виступи – до 5 хвилин,
дискусії – до 3 хвилин

ВІДКРИТТЯ РОБОТИ КОНФЕРЕНЦІЇ

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО

Сокурєнко Валерій Васильович, ректор Харківського національного університету внутрішніх справ, генерал поліції третього рангу, доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України, член-кореспондент Національної академії правових наук України, м. Харків, Україна

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО

Павліченко Катерина Володимирівна, заступниця Міністра внутрішніх справ України, м. Київ, Україна

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО

Ящук Інна Петрівна, в.о. директора Департаменту освіти, науки та спорту МВС України, докторка педагогічних наук, професорка, заслужена діячка науки і техніки України, м. Київ, Україна

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО

Кашуба Світлана Володимирівна, директорка Інституту європейського Вищої школи господарки, м. Бидгощ, Польща

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО

Сафронов Олександр Михайлович, директор державного підприємства «Український науково-дослідний інститут вагонобудування», кандидат технічних наук, старший дослідник, м. Кременчук, Україна

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО

Потапович Лариса Петрівна, начальниця науково-освітнього центру, вчений секретар Державного підприємства «Конструкторське бюро «Південне» імені М.К.Янгеля», кандидат технічних наук, м. Дніпро, Україна

УЧАСНИКИ ДИСКУСІЇ

Зайцев Віталій Єгорійович, ректор Приватного закладу вищої освіти Харківського технологічного університету «ШАГ», доктор технічних наук, професор, м. Харків, Україна

ПЕРСПЕКТИВИ СТВОРЕННЯ БЕЗПЛОТНИХ ЛІТАЛЬНИХ АПАРАТІВ В УКРАЇНІ

Шульга Володимир Петрович, проректор Харківського національного університету внутрішніх справ, доктор історичних наук, м. Харків, Україна

ВИКОРИСТАННЯ БЕЗПЛОТНИХ ЛІТАЛЬНИХ АПАРАТІВ ЯК ШЛЯХ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ КОНТРОЛЮ ЗА БЕЗПЕКОЮ НА ДОРОЗІ

АНАЛІЗ ГЕОЕКОЛОГІЧНИХ НАСЛІДКІВ ПОЖЕЖ НА АЕРОДРОМАХ ЗА ДАНИМИ ДИСТАНЦІЙНОГО ЗОНДУВАННЯ

14. Мартиненко С.А. Центральнoукраїнський національний технічний університет, м. Кропивницький, Україна

АБСОРБЕР ДЛЯ ОЧИЩЕННЯ ГАЗІВ

15. Микитенко В.В. Державна установа «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку НАН України», м. Київ, Україна

ФІНАНСИЗАЦІЯ ПРИРОДНО-ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПО ОСВОЄННЮ ВІДВАЛЬНИХ ШЛАКІВ

16. Непран І.В. Державний біотехнологічний університет, м. Харків, Україна

ЕКОЛОГІЧНА ЦІННІСТЬ ЛІСІВ, ЇХ ОХОРОНА ТА ЗАХИСТ

17. Остапенко І.О. Київський національний університет будівництва і архітектури, м. Київ, Україна

Науковий керівник: **Гаврилюк В.Я.**
ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ ЯК ПРОВІДНА ТЕНДЕНЦІЯ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

18. Попович А.В. Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, м. Дніпро, Україна

Науковий керівник: **Некlesa О.В.**

ОСОБЛИВОСТІ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУНЕНТНОСПРОМОЖНОСТІ ЕКОЛОГОБЕЗПЕЧНОЇ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ

19. Садовий Р.О. Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ м. Дніпро, Україна

Науковий керівник: **Логінова М.В.**

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПОВОДЖЕННЯ З ТВАРИНАМИ В УКРАЇНІ

20. Сініцина А.О. Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут», м. Харків, Україна

Наукові керівники: **Карножицький П.В., Мірошніченко Д.В., Білець Д.Ю.**

БУРЕ ВУГІЛЛЯ ЯК СИРОВИНА ДЛЯ ВОДОРОЗЧИННИХ СОРБЕНТІВ

21. Сотник І.М., Узі Зіхуей. Сумський державний університет, м. Суми, Україна

ВІДНОВЛЮВАНА ЕНЕРГЕТИКА УКРАЇНИ: ЗАГРОЗИ ПІД ЧАС ВІЙНИ

22. Станиціна В.В. Інститут загальної енергетики НАН України, м. Київ, Україна; **Артемчук В.О.** Інститут проблем моделювання в енергетиці імені Г.Є. Пухова НАН України, м. Київ, Україна

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ ШКОДИ ВНАСЛІДОК ВІЙСЬКОВИХ ДІЙ

23. Токарчук Д.М. Вінницький національний аграрний університет, м. Вінниця, Україна

ПЕРСПЕКТИВИ ЕКОЛОГОБЕЗПЕЧНОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ ЗАВДЯКИ РОЗВИТКУ БІОЕНЕРГЕТИКИ

ПЕРСПЕКТИВИ ЕКОЛОГОБЕЗПЕЧНОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ ЗАВДЯКИ РОЗВИТКУ БІОЕНЕРГЕТИКИ

Сьогодні існують різні концепції і моделі розвитку сільських територій. В європейських країнах та в Україні користується популярністю концепція сталого розвитку.

В проєкті Стратегії сталого розвитку України пропонується таке визначення: сталим є розвиток, який задовольняє потреби суспільства, не ставлячи під загрозу спроможність майбутніх поколінь задовольняти свої потреби. Сталий розвиток – це система взаємоузгоджених управлінських, економічних, соціальних, природоохоронних заходів, спрямованих на формування системи суспільних відносин на засадах довіри, партнерства, солідарності, консенсусу, етичних цінностей, безпечного навколишнього середовища, національних джерел духовності. В основі сталого розвитку лежать невід’ємні права людини на життя та повноцінний розвиток. Пріоритетним напрямом сталого розвитку є оптимізація життєдіяльності людства в умовах безпечного природного середовища і гармонійних відносин як усередині суспільства, так і між окремими спільнотами [1].

Під сталим розвитком сільської території С. Лутковська розуміє «такий стан коли населення має нагоду реально покращувати своє життєзабезпечення, відчувати гарантії стабільності, мати впевненість в своєму майбутньому і майбутньому своїх дітей» [2, с. 152]. С. Березюк вважає, що «основними характеристиками сталого розвитку сільської території є надійність її економічної підсистеми, тобто адаптивність та еластичність відтворення до різного роду змін» [3, с. 65].

Термін «сталий розвиток» (sustainable development) був закріплений у 1987 р. на Конференції ООН по навколишньому середовищу і розвитку, де сталий розвиток було визначено як розвиток суспільства, який задовольняє справжні потреби без нанесення шкоди майбутнім поколінням. Найбільш точно визначення курсу сталості розглядається в доповіді Гру-Харлем Брутланд, в якій відображено, що сталим можна назвати такий розвиток, який веде до мінімізації негативних наслідків виснаження природних ресурсів і забруднення навколишнього природного середовища для майбутніх поколінь у результаті соціально-економічного розвитку покоління, яке зараз проживає на планеті

В 1996 році на сесії ФАО в Римі ідея сталого розвитку була адаптована до проблем сільського господарства і розвитку сільських територій. Сільська економіка представлена наступними основними галузями: сільським і лісовим господарством, торгівлею, промисловістю, виробництвом будматеріалів. Проте розвиток сільських територій більшою мірою залежить від стану сільського господарства як найкрупнішої сфери економіки, що забезпечує збереження природи і догляд за культурним ландшафтом. Сталий розвиток сільського господарства розуміється як постійне та достатнє постачання населення продовольством на основі передових екологічно орієнтованих технологій, скорочення безробіття, підвищення рівня доходів в цілях боротьби з бідністю. До важливих проблем розвитку сільських територій відносять організацію раціонального природокористування, забезпечення енерговиробництва та енергоспоживання з мінімальними негативними наслідками для довкілля при умов максимального задоволення потреб у енергетичних ресурсах громадян. Професор В. Барановський ставить питання про коректність перекладу терміну «sustainable development» як сталого розвитку. Він вважає точнішим у даному разі був би термін збалансований розвиток, тобто такий, що має збалансовану динамічну рівновагу між компонентами інтегрованої геосистеми «природа-суспільство». Збалансованість – це пропорційність; баланс – кількісне співвідношення між елементами системи, що визначає збереження її якісних характеристик. Близьке до збалансованості поняття гармонійності. Якщо розглядати взаємозв’язки між виробництвом і населенням, з одного боку, і природним середовищем – з іншого, то можна також використати вислів «гармонійний розвиток». Цей вислів походить від відомого постулату про необхідність жити в «гармонії з природою». Таким чином сталий (гармонійний, збалансований) розвиток – це розвиток, що забезпечує певний тип рівноваги, тобто баланс між соціально-економічними та природними його складовими. Академік В.П. Кухар, вважає, що сталий розвиток – це розвиток, що самопідтримується, це ідеологія розумної і обґрунтованої діяльності людини, що живе у злагоді з природою, та створює умови для кращого життя собі і наступним поколінням. Соціально-економічний розвиток та охорона навколишнього середовища взаємопов’язані і неподільні.

Сталий розвиток сільських територій та екологія тісно пов’язані між собою, що підтверджується європейськими дослідженнями. Так, комісія ЄС у грудні 2015 року проклала шлях до ресурсощадного суспільства та стійкої економіки в Європі. Окрім розробки плану дій, було запропоновано переглянути ключові законодавства у сфері відходів з метою зменшення утворення, а також повторного використання та переробки більшої кількості відходів у майбутньому, що матиме позитивний вплив на навколишнє природне середовище.

Оскільки сільські території поняття ширше ніж сільське господарство (яке насправді є лише одним із видів економічної діяльності в сільській місцевості), то й сталий розвиток сільського господарства є поняттям вузьким, підпорядкованим, – це тільки частина, одна із підгалузей сталого розвитку сільських територій. Враховуючи, що предмет і методи дослідження цих двох споріднених категорій майже ідентичні, а відмінності заключаються лише в об’єкті досліджень та критеріях (показниках, індикаторах) розвитку, то вивчення сталого розвитку сільського господарства стане не просто в нагоді, а насправді буде однією з цеглинок, з допомогою яких нам вдасться побудувати і розкрити зміст фактично нової для української науки категорії «сталий розвиток сільських територій».

Таким чином, у визначеннях фахівців є натяки на такі якісні характеристики сталого територіального розвитку, як здатність протистояти згубним діям, адаптуватися до змін, одночасно вирішувати проблеми не тільки стабілізації, але й розвитку, здатність до постійного оновлення і вдосконалення, наявність у населення можливостей реально покращувати своє життєзабезпечення.

Спираючись на приведені вище точки зору фахівців, можна зробити висновок що поняття сталого розвитку сільських територій базується на здатності території не стільки повертатися в початковий стан після збурюючих управлінських дій, скільки в набутті якості переходити в новий якісний стан, пов'язаний перш за все з неухильним та стабільним підвищенням якості життя громадян, що проживають на цій території.

В сучасному розумінні сталий розвиток сільських територій – це стабільний соціально-економічний розвиток, що не руйнує своєї природної основи і забезпечує безперервний прогрес суспільства. Перехід до сталого розвитку означає поступове забезпечення цілеспрямованої самоорганізації суспільства в економічній, соціальній та екологічній сферах. В цьому значенні сталий розвиток сільських територій характеризується економічною ефективністю, екологічною безпекою і соціальною справедливістю. На сьогодні Україною також вибрана модель сталого розвитку, за якою всі вектори соціально-економічного розвитку націлені на гармонійне поєднання всезростаючої економіки з мінімальним впливом на навколишнє середовище. Проте і досі достатньо велика кількість як соціально-економічних, так і екологічних питань залишаються невирішеними.

Сьогодні сталий розвиток та ефективне функціонування сільських територій в Україні мають ґрунтуватися на таких пріоритетних напрямках: екологічність (мінімізація шкідливого впливу процесів виробництва на навколишнє середовище, вирішення проблем ефективного поводження з відходами; енергозбереження та енергоефективність; альтернативна енергетика. Ці напрями відповідають цілям сталого розвитку України, що представлені 15 вересня 2017 року Урядом України у Національній доповіді «Цілі сталого розвитку: Україна», що визначає базові показники для досягнення (ЦСР), зокрема сталий розвиток міст і громад (зменшити негативний вплив забруднювальних речовин, зокрема шляхом використання інноваційних технологій, зменшити обсяг утворення відходів і збільшити обсяг їх переробки та повторного використання на основі інноваційних технологій та виробництв), доступна та чиста енергія (забезпечити диверсифікацію постачання первинних енергетичних ресурсів, підвищити енергоефективність економіки).

Актуальність вище зазначених напрямків підтверджена наявністю в Україні низки нормативно-правових документів, що сприяють їх реалізації, зокрема, Енергетичною стратегією України на період до 2035 року «Безпека, енергоефективність, конкурентоспроможність», схваленою розпорядженням Кабінету міністрів № 605-р від 18 серпня 2017 р., директивою № 2008/98/ЄС Європейського парламенту та Ради від 19 листопада 2008 р. «Про відходи та скасування деяких директив» та рамковою конвенцією ООН зі зміни клімату, постановою Кабінету Міністрів України № 243 від 1 березня 2010 р., законом України «Про комбіноване виробництво теплової та електричної енергії (когенерацію) та використання скидного енергопотенціалу» №2509-IV в частині сприяння втіленню державної політики у сфері використання когенераційних установок.

Сталий розвиток громад неможливий без енергоефективних технологій та самозабезпечення енергетичними ресурсами [4, с. 39]. Питання ефективного використання відновлюваних джерел енергії сьогодні в Україні та загалом у світі є найактуальнішим з точки зору гармонійного економічного та соціального розвитку суспільства і збереження довкілля. Рівень забезпеченості енергетичними ресурсами суттєво впливає на стан соціально-економічного розвитку країни, безпосередньо визначає якісь життя населення. Зараз у багатьох країнах світу концепції розвитку передбачають значне збільшення частки відновлювальних джерел енергії в енергетичному балансі. Широко використовуються такі альтернативні джерела енергії, як сонячні термічні та електричні системи, вітряні генератори, енергетичні системи для використання можливостей біомаси (відходів лісового і сільського господарства, звалищ побутових і промислових відходів) як сировини для виробництва твердого біопалива та біогазу тощо. Сільські території мають значний потенціал розвитку біоенергетики, що дозволить задовольняти власні потреби населення громади та підприємств. Сировиною для виробництва різних видів біопалива серед іншого виступає і агробіома, вага якої є надзвичайно великою з огляду на те, що Україна є державою з добре розвинутим сільським господарством. Для виробництва біоетанолу в Україні є потенційна сировина у вигляді цукрових і крохмальних культур, для виробництва біодизелю – олійних культур. Використання цих видів біопалива сприяє зменшенню викидів парникових газів та покращенню стану довкілля. Ще більший екологічний ефект для громад можна отримати при використанні органічних відходів на виробництво біогазу та твердих біопалив.

Підсумовуючи зазначимо, що сталий і екологічнобезпечний розвиток сільських територій є важливим завданням, виконання якого багато в чому залежить від державної підтримки на різних рівнях.

Список використаних джерел

1. Про Стратегію сталого розвитку України до 2030 року: Проект Закону України № 9015 від 07.08.2018. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JH6YF00A.html (дата звернення: 25.04.2021).
2. Лутковська С.М. Модернізація системи екологічної безпеки сталого розвитку: дисертація на здобуття наукового ступеня доктора економічних наук за спеціальністю 08.00.03 – «Економіка та управління національним господарством». Вінницький національний аграрний університет. Вінниця. 2020.
3. Bereziuk S., Tokarchuk D. Strategic management of region's social infrastructure. *Colloquim-journal*. 2021. № 12 (99). P. 62-74.
4. Токарчук Д. М. Удосконалення організації переробки відходів на біогаз та тверде біопаливо на рівні громад в Україні. *Агросвіт*. 2021. №19. С. 31-40.